

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt XXI. De Christi crucifixi vulneribus crebrò salutandis, amantérque
dissuaviandis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

CAPVT XXI.

De Christi crucifixi vulneribus crebrò salutandis,
amanterq; disuaviandis.

§. I.

Exercitiij propositi multa ac parabiles opportunitates.

Utræ etiam sit pio ascetæ, ad sanctos affectus in se gignendos nutriendosve, rosea ac melliflua Christi crucifixi vulnera, crebrâ salutatione ac dulcibus osculis per certa temporum intervalla venerari. Ut enim omittam, eo pacto fidem, religionem, aliarumq; complurium virtutum actus exerceri; nominatimq; (ut ex antedictis colligi licet) hæc salutis nostræ chara pignora complectenti, eximiam quandam animo ingenerari fiduciam: constat certè eo exercitio, homini non prorsus obdurato, commoveri cor ac mollescere, atque ad amorem divinæ bonitatis accendi; idq; etiam subinde vehementius, quàm si longâ aliquâ commentatione, divina erga se beneficia, atque infinitam charitatem esset commeditatus.

Nec verò aliud sunt (si rectè attendimus) Christi crucifixi aperta vulnera, quàm totidem quasi divini cordis spiramenta, quibus erumpens sese prodat, exundans illius erga nos amor, & ardor exæstuans inclusæ in Christi visceribus inflammatissimæ charitatis. Quæ proinde qui devotè tractare, religiosèq; exosculari, & non ori tantum, sed & cordi suo admovere consueverit; eum exinde calore concepto, principio corde inflammari, tum sensim amoris suavitate colliquescere necesse est; postremò (quomodo piæ quædam tabellæ S. Franciscum in crucis complexu amore languentem nobis exhibent) subinde vi sancti languoris à semetipso deficere, & in Christum ipsum quodammodo resolvi.

Incre-

Incredibilis quippe Christi amatori subnascitur, eo in prædulci officio suavitas; sive ista beata vulnera, hæc inquam divini in nos amoris chara pignora, complectenti, eadèmq; fidenter æterno Patri, velut certa humana reconciliationis sigilla ostendenti; sive præ affectûs teneritudine illas cœli rosas lacrymarum suarum rore respergenti, & Christi sanguini sanguinem cordis sui miscenti; sive curas omnes, ætus, timores, angores suos, ipsa etiam peccata sua (si quis eorum adhuc remorsus est) in apertum latus salvatoris, tanquam in abyssum divinæ misericordiæ, præcipienti; sive simili aliquâ ratione, circa melliflua Christi vulnera se exercenti.

Quàm igitur facilis est oblatis exercitij ratio; tam illud tibi familiare, mi Lector, atque in omnes usus promptum atque paratum habe. Et, si fortè tibi in via spiritus ambulanti (quæ misera est humanæ mentis instabilitas) torpor obrepit, obnubilatur mens, nauseat anima, arefcit spiritus, remittit ardor, languescit devotio; fac quod Moysi olim & Aaroni à Deo præceptum est: *Loquere ad Petram*, (hoc est, ad Christum, Apostolo interprete) & *illa dabit aquas*. Complectere, inquam, Dominum tuum crucifixum; piè appella sacra ejus vulnera; inexhaustos illos omnis boni & gratiæ fontes crebris osculis sollicita: & confestim egredientur aquæ largissimæ, aquæ devotionis, compassionis, consolationis, fluenta sanctarum lacrymarum; quibus, ut quodam rore cœli, irrigetur mons, revirescat cœritas, reflorescat animi devotio.

Hunc enim etiam salutaris hujus exercitationis usum à B. Gertrude discimus: quæ si quando (ut assolet) ex hominum consortio ac consuetudine aliquo tædio afficeretur, repentè consurgens evolabat ad locum orationis, & præcipiente ad pedes Sponsi sui crucifixi: *Eecce* (ajebat) *Domine, nunc tædet me omnium creaturarum, & tui solius liber mihi frui*

Num: 20.

L. 3. c. 47.

confortio & alloquio. Ergo omni creatura valedicens, con-
vertor ad te unicum & totum bonum, ac gaudium cordis & a-
nime mee. Sicq; in Crucifixi amplexus blandè effusa, dis-
suaviabatur quinque ejus vulnera rosea, adjectâ ad singulas
ofculationes hac amicabile salutatione: Ave JESU Sponse
floride, cum delectamento divinitatis tuae, ex affectu totius uni-
versitatis salutans amplector te, & sic in vulnus amoris deofcu-
lor te. Quâ quidem piâ ac familiari erga dilectum suum
crucifixum exercitatione illud consequebatur, ut in illo dul-
ci complexu, omne tædium suum per Domini vulnera tan-
quam vaporatum & exudatum, ex animo amitteret, & pro
amaritudine cordis liquidissimam spiritus suavitatem re-
portaret.

§ 2

Formule quarundam aspirationum, ad presentem
usum accommodatae.

ATaves fortassis cognoscere, in Christi vulneribus con-
salutandis, quâ verborum formulâ præsertim utendum
censeam. Ubi in primis dicendum existimo: unicuique se-
quendum genium suum, aut quod ducit instinctus Spiritus
sancti: quia id consueverit præ cæteris sapere, quod cuique
suis suggerit affectus.

Quòd si præconceptis & conditis jam ab alio formulis
potius juvandum te sentias, quæ scilicet semper in promptu
sint, & quas quacunq; occasione de facili adhibere & usur-
pare possis: eas, me autore, primùm peti licebit ex Blosio,
harum rerum magistro probatissimo, qui operum suorum
asceticorum locis varijs. plures ejusmodi aspirationum for-
mas proponit, tam pias tamq; efficaces, satis ut appareat,
non nisi ex pectore amore crucifixi prorsus incenso, eas pro-
dure potuisse. Earum nonnullas ex usu erit huc adducere.

Is igitur in primis, in Preculis admodum pijs, endolo-
gia

aa

gia 14. inter cætera sic JESUM alloquitur: *En saluta devotione quâ possum quinque præcipua vulnera tua. Salvete, salvete roseæ, fulgentes & melliflua plage Redemptoris mei, rogis mei. Salvete præclara sigilla reconciliationis & salutis meæ. Peto, ut in vobis commorer ac delitefcam, atque ita ab omni malo securus sim.*

At in præclara sua Institutione spirituali cap. II. hæc habet: *Amplector brachijs anima mea venerandam crucem tuam, & eam pro tui honore atque amore osculor. Saluta roseæ ac suavissima vulnera tua, quæ suscepisti pro me, & in quibus descripsisti me. Salvete, salvete, salvete vernantes & salutifera plaga Domini mei, atque amatoris mei.*

Denique in exercitijs quotidianis tironis spiritualis: *Ecce pradilectæ, ecce vulnera tua rosea & suavissima: ego saluta & veneror illa. Salvete, salvete, salvete vernantes & salutifera plaga Domini mei. Salve benignissimum cor amatoris mei, pro me vulneratum: salve totius boni totiusq; beatitudinis amantissimum gazophylacium. Christe JESU, gratias tibi ago pro ipsis colendis vulneribus tuis. Eja, immerge me in illa, absconde me in eis, inscribe & imprime illa cordi meo intime, ut in amore totus ardeam, ac medullitus tibi compatiar. Hæc ille: quæ aliâq; his similia quæ in illo passim leguntur, si quis eo spiritu quo sunt à suo autore conscripta, crebro libenterq; usurpaverit, fieri non potest, quin magnam ex illis utilitatem ac jucunditatem spiritualem percipiat, & in dies magis magisq; in Jesu Christi crucifixi amore proficiat.*

Sed quoniam hæc ipsa quam commendamus exercitatio bifariam in usum deduci potest: Primò ut ad omnes, aut singulas etiam Christi plagas, affectus idem eademq; solutatio generatim aut indistinctè adhibeatur; cujusmodi ferè sunt exempla jam à nobis posita: Secundò (quæ ratio usum præsertim habere poterit, cum inter orandum, aut in otio aliquo spirituali, huic exercitio morosius placebit.)

insistere) ut nempe ad singula vulnera, propria & sua dicatur salus, & vel peculiaris habeatur gratia pro hoc illius beneficio, vel donum speciale postuletur, vel certum quidpiam offeratur, pro cuiusque vulneris aut cuiusque membri natura & conditione: hujus quoque generis exempla quaedam juvabit saltem indiguisse.

Ac primum nonnulla hujusce generis nobis suggerit S. Mechthildis. In primis enim cum die quadam Parasceves ^{l. r. c. 24. &} Crucifixi vulnera veneraretur & exoscularetur, divinitus est ^{25.} admonita: ut ad pedum plagas, affectus suos ac desideria, in illis deponeret, quod divinis Christi desiderijs adjuncta & temperata, puriora redderentur; ad vulnus dextræ manus, commendaret opera sua, ut operibus Christi conjuncta plenè restaurarentur; ad vulnus sinistræ, afflictiones suas, ut Christi passionibus admixtæ dulcescerent, & in solatium converterentur; demum ad cordis vulnus, amorem suum, amori Christi conjungeret, ut sicuti ferrum in ignem immissum, tanquam unum cum igne efficitur, ita amor ejus atque cor ejus, unum quodammodo fieret cum amore & corde Sponsi sui.

Eadem deinde in viso quodam à B. Virgine ad deosculanda filij sui vulnera (quem ipsa velut exanimem, ac de cruce modo depositum sinu gestabat) invitata, ab eadem ejus exercitij ritè obeundi, has præceptiones accepit: *Cordis tria oscula imprime, agendo illi gratias pro effluxu illo, quo ab aeterno in te, & in omnes electos effluxit, effluit, & effluet sine fine. Ad vulnus dextræ manus, in osculo gratias agas, quia ipsa est adjutrix & cooperatrix omnium bonorum tuorum. Ad sinistram verò, quia ad ipsam tutum refugium semper invenies. Vulnus autem dexeri pedis osculare, in gratiarum actionem, pro ferventi desiderio, quo omnibus diebus vitæ suæ post te insi cucurrit. Sinistri autem pedis vulnus cum gratitudine osculeris,*

levis, quia ibi semper invenies remissionem omnium peccatorum. Plura hujusmodi apud eundem invenies.

Veruntamen omittere non possum, quin huc pertinetem Abbatis Lætiensis singulorum vulnerum salutationem, cum adjecta ad quodlibet osculum cœlestis cuiuspiam doni postulatione, unam inquam ex pluribus producam, ut eâ utatur, cui alia ad manum non fuerit ad ipsius sensum aut gustum magis accommodata. Sic igitur ille in Ignatio divini amoris.

Humiliter, & quâ possum devotione (quod principium in cæteris quoque salutationibus adhibendum est) osculor roseum vulnus dextri pedis JESU: atque hic peto plenam veniam peccatorum meorum, ut Domino placeam.

Osculor roseum vulnus sinistri pedis JESU: atque hic peto veram perfectamque innocentiam, ut Domino placeam.

Osculor floridum vulnus dextre manus JESU, atque hic peto ornatam sanctarum virtutum, ut Domino placeam.

Osculor floridum vulnus sinistra manus JESU: atque hic peto internam illuminationem, ut Domino placeam.

Osculor amorosum vulnus sacri Lateris JESU: ô splendida Paradisi porta, ô conclave miræ fragrantie, ô fons totius suavitatis! saluto, veneror, & rursus osculor hoc vulnus melliferum: atque hic peto inextinguibilem divinæ charitatis ardorem, ut Domino placeam.

Tum endologiam ita concludit: *Utinam dulcis JESUS vulnere suo cordi meo inscribat! Utinam per illa me totum purificet, suique amore prorsus accendat & inebriet! Utinam misericorditer concedat, ut in eisdem beatissimis vulneribus sanctè commoretur, & ab insidijs inimici semper securus sim! Amen.*

Huic consimilem salutandi postulandique formulam, harum rerum curiosus Lector inveniet apud eundem in exercitio piarum precationum, endologiâ 7. cujus solam clausulam appono:

Tu, Domine, in ipsis beatis vulneribus me include, & presta, ut ex eis verum tui amorem aeternamq; salutem hauriam. Scribe illa in corde meo, pretiosissimo sanguine tuo; ut in eis legam tuum dolorem pariter & amorem. Eorum memoria semper in conclavi pectoris mei permaneat: ut in me erga te, & dolor compassionis excitetur, & ardor dilectionis accendatur. Sit mihi omni tempore, ac precipue in hora mortis mee, certum in illis refugium, & protectio secunda.

CAPUT XXII.

Simili salutationis officio, etiam membra Christi sigillatim impertienda.

Exercitium quod proposuimus, variandi gratia, transferri potest ad sacra membra Christi, illa vel seorsum, vel conjunctim cum Christi vulneribus consalutando, adorando, dissuaviando. Sic enim & tedium varietate levabitur, quod unitate solet obrepere, & variarum virtutum actus affectusq; exerceri poterunt, cum multo operæ pretio spirituali. Quapropter & hujus rationis specimen aliquod hic subijcere visum.

§. I.

Modus salutandi Christi membra ex S. Bernardo.

Ad calcem Operum S. Bernardi habes rhythmos quosdā pios ac dulces, eidem mellifluo Doctori attributos; quibus ille, pro pia animi sui teneritudine, sigillatim salutabat pedes, genua, manus, latus, pectus, cor, & deniq; faciem Salvatoris.

Et pedibus quidem affixus hæret, illorum vulnera exosculans, rogansq; , ne tanquam indignus, de sanctis illis pedibus repellatur. Tum verò genua prensat ac complectitur,